

Λόγος επικήδειος στον π. Αντώνιο Ζούπη υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος (Μητροπολίτης Δημητριάδος & Αλμυρού Ιγνάτιος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σεβασμιώτατε άγιε Λαρίσης,
Πανοσιολογιώτατοι άγιοι Καθηγούμενοι και Οσιολογιώτατες Γερόντισσες,
Σεβαστοί πατέρες,
Οσιώτατες Αδελφές,
Οσιολογιωτάτη Γερόντισσα Νικοδήμη,
Πενθηφόρος και απορφανισθείσα αδελφότης της ιεράς ταύτης Μονής,

Αγαπητοί μου αδελφοί,
Στα θεόπνευστα αυτά λόγια της Αγίας Γραφής περικλείεται το ιερό μυστήριο του θανάτου, το οποίο βιώνει από εχθές το εσπέρας η τοπική μας Εκκλησία. Προπέμπουμε σήμερα στην αιωνιότητα τον σεβαστό πνευματικό πατέρα και Γέροντα της Ιεράς αυτής Μονής, Πρωτοπρεσβύτερο Αντώνιο και το ιερό του

σκήνωμα είναι κυκλωμένο τούτη τη στιγμή από τα πολυάριθμα πνευματικά του τέκνα και βλαστήματα. Αυτός ο «στέφανος αδελφών» που κυκλώνει το σώμα του Γέροντος Αντωνίου αποτελεί τον στέφανο με τον οποίο παρίσταται σήμερα, δικαιωμένος και ευφραινόμενος, ενώπιον του δικαιοκρίτου και Παναγάθου Θεού.

Η αιφνίδια και αδόκητη μετάστασή του προκάλεσε βαθιά οδύνη, άφατη θλίψη και συγκίνηση σε όλους μας, στον επίσκοπο, στους ιερείς, στα μοναστικά τάγματα, στον πιστό λαό και κυρίως στην αδελφότητα της μοναστικής αυτής μάνδρας των Αγίων Αρχαγγέλων. Ο επίσκοπος στερείται έναν πολύτιμο συνεργάτη και συνετό σύμβουλο. Οι ιερείς αποχωρίζονται έναν πολύπειρο πατέρα, αδελφό και συλλειτουργό, που στήριζε, ενέπνεε και καθοδηγούσε με το παράδειγμα και τους λόγους του. Πολυάριθμοι πιστοί, μέλη της τοπικής μας Εκκλησίας, θρηνούν τον πνευματικό τους πατέρα, εξομολόγο και απλανή οδηγό. Η περικαλλής Ιερά αυτή Μονή χάνει τον νέο της κτήτορα, τον δυναμικό της προστάτη, τον καλλικέλαδο εφημέριό της. Εν τέλει, περισσότερο δε από όλους, η αδελφότητα των Ταξιαρχών στερείται πλέον από σήμερα της φυσικής παρουσίας του πνευματικού της γεννήτορα, πατρός και διδασκάλου. Όσον όμως και αν η στέρηση αυτή θλίβει την καρδιά μας και δοκιμάζει τη λογική μας, πάντες θαρρούμε προσβλέποντες με πίστη και ελπίδα αναστάσιμη στον αρχηγό και τελειωτή της πίστεώς μας Ιησούν Χριστόν. Έχουμε βεβαία την ελπίδα και ακλόνητη την πεποίθηση «ότι δόκιμος γενόμενος λήψεται τον στέφανον της ζωής, ον επηγγείλατο ο Κύριος τοις

αγαπώσιν Αυτόν» (Ιακ. 1, 12).

Ο μακαριστός πλέον Πρωτοπρεσβύτερος Αντώνιος Ζούπης σφράγισε ανεξίτηλα τη ζωή ολόκληρης της τοπικής μας Εκκλησίας κατά την τελευταία πεντηκονταετία. Υπήρξε ένα επίλεκτο μέλος του πρεσβυτερίου της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και πολύτιμος συνεργός των τεσσάρων τελευταίων ιεραρχών της. Έλαβε την αγία ιερωσύνη δια χειρών του Μητροπολίτου Δημητριάδος Δαμασκηνού. Ο πρώτος σταθμός της ιερατικής του διακονίας υπήρξε η ορεινή Ενορία του Αγίου Βλασίου Πηλίου. Το πρωτοποριακό έργο που επιτέλεσε εκεί άφησε να διαφανούν πολύ νωρίς τα εξαιρετικά χαρίσματα και οι μοναδικές ικανότητες του νεαρού λευίτη. Έτσι, ο διάδοχος του Δαμασκηνού, μητροπολίτης Ηλίας καλεί τον πατέρα Αντώνιο ως στενό του συνεργάτη στην διοίκηση της Μητροπόλεως, και τον τοποθετεί στον Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου Βόλου. Έκει θα αναδειχθεί κατεξοχήν το ποιμαντικό χάρισμα του Γέροντα. Λειτουργική ζωή, θείο κήρυγμα, εξομολόγηση χιλιάδων ανθρώπων, κατήχηση και αγωγή των νέων. Η διακονία και η προσφορά του στις κατασκηνώσεις της Μητροπόλεως θα αποδώσει εύχυμους πνευματικούς καρπούς, κορωνίδα των οποίων είναι η δημιουργία της μοναστικής αυτής αδελφότητας. Ο προκάτοχός μας, Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, θα εκτιμήσει εξίσου τα τάλαντα του π. Αντωνίου αναθέτοντάς του ποικίλες εκκλησιαστικές διακονίες. Ανάμεσα σε αυτές ξεχωρίζει η επανασύσταση και επαναλειτουργία της εγκαταλελειμμένης Μονής Ταξιαρχών Πηλίου με την αφιέρωση πνευματικών του θυγατέρων.

Σε αυτόν τον τελευταίο και ίσως πιο λαμπρό σταθμό της ιερατικής πορείας του Γέροντος, τον γνωρίσαμε και εμείς, αναλαμβάνοντας πριν από δεκαεννέα χρόνια το πηδάλιο της τοπικής μας Εκκλησίας. Εκτιμήσαμε εξ αρχής το ήθος του, την ακεραιότητά του, την πίστη του στον Θεό, το δυναμικό του χαρακτήρος του, τον ένθεο ζήλο του, την έντονη προσωπικότητά του, την αποφασιστικότητά του, το χάρισμα της πατρότητας και καθοδηγήσεως. Τον περιβάλαμε με εμπιστοσύνη και αγάπη, αναγνωρίζοντας τους πολλούς κόπους του στο γεώργιον του Κυρίου. Τον καταστήσαμε μέλος της Γεροντίας, του Συμβουλίου δηλαδή των έμπειρων ιερέων που περιστοιχίζει τον επίσκοπο. Θαυμάζαμε πάντοτε την σύνθεση του φιλομόναχου και φιλακόλουθου πνεύματος που τον διέκρινε με την ιεραποστολική αγωνία και δράση του. Επί δεκαετίες, δίδαξε, στήριξε και οδήγησε διά του μυστηρίου της μετανοίας αναρίθμητες ψυχές. Προσήγαγε στο Χριστό υγιή πνευματικά μέλη της Εκκλησίας Του. Ανέδειξε νέους κληρικούς. Καλλιέργησε μοναχικές κλήσεις. Και τέλος δημιούργησε το θαύμα της αναγέννησης της Ιεράς αυτής Μονής. Η προσφορά και το έργο του υπήρξε διπλό υλικό και πνευματικό. Σε υλικό επίπεδο ανασυγκρότησε κτηριακά την Ιερά αυτή Μονή, ώστε δικαίως πρέπει να θεωρείται ο νέος κτήτοράς της. Αποκορύφωμα αυτού του τιτάνιου αγώνα είναι η ανέγερση

του καλλιμάρμαρου αυτού Ναού, του σύγχρονου παρθενώνα του Πηλίου. Όμως, η προσφορά του δεν περιορίστηκε στη δημιουργία κτηριακών υποδομών. Από την αρχή και παράλληλα με τα κτηριακά έργα μόχθησε και φρόντισε να οικοδομήσει τους ναούς των ψυχών των αδελφών του αρχαγγελικού αυτού τεμένους.

Και αξιώθηκε να δει τους καρπούς των έργων του. Ολοκληρώθηκε η εκ βάθρων ανέγερση και κτηριακή ανασυγκρότηση της ιστορικής αυτής Μονής. Δημιουργήθηκε μία πολυάριθμη, ζώσα και δυναμική αδελφότητα υπό την Γερόντισσα Νικοδήμη, καύχημα και κλέος της τοπικής μας Εκκλησίας. Ο Θεός του χάρισε μαζί με τη σεμνή πρεσβυτέρα του μία ευλογημένη οικογένεια,. Εκείνος μεν ακολούθησε τον έγγαμο βίο, όμως η πνευματικότητά του, η γνωριμία του με το Άγιον Όρος και ο συνδεσμός του με σύγχρονους Γεροντάδες, όπως ο μακαριστός Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης, τον κατέστησαν ικανό να εμψυχήσει το μοναχικό ιδεώδες και να καθοδηγήσει τις μονάστριες, σύμφωνα με την παράδοση και τις αρχές του ορθοδόξου μοναχισμού. Με τον τρόπο αυτό συνέβαλλε στην ανανέωση σύνολου του γυναικείου μοναχισμού της Ιεράς Μητροπόλεώς μας.

Για όλα αυτά είμαστε βαθιά ευγνώμονες. Δόξαζουμε τον Θεό που μας χάρισε ένα τέτοιο ποιμένα και λειτουργό Του. Οι μοναχές, τα πνευματικά του παιδιά, οι ευλαβείς προσκυνητές και όλοι όσοι κυκλώνουν το σκήνωμά του τούτη την ώρα συνιστούν τον πολύτιμο στέφανο του π. Αντωνίου. Αυτόν τον στέφανο κομίζει μαζί του τώρα που αφήνει τον κόσμο και πορεύεται προς Αυτόν που επόθησε και διακόνησε για να λάβει τον αμαράντινο της δόξης στέφανο. Καταλείπει σημαντική παρακαταθήκη σε όλους μας, μα κυρίως στην αδελφότητα που εκείνος συγκρότησε και η οποία καλείται να συνεχίσει το έργο του υπό την καθοδήγηση της Γερόντισσας Νικοδήμης.

Σεβαστή Γερόντισσα και αδελφές, συναισθανόμαστε την οδύνη και τον πνευματικό απορροφισμό που βιώνετε. Προσευχόμαστε όμως ο μεγαλόδωρος Κύριός μας και νυμφίος των ψυχών σας να ενσταλάξει στις μοναχικές καρδιές σας τη θεία παρηγορία. Η ενότητα της αδελφότητός σας, η υπακοή σας στη Γερόντισσα, η θεοφιλής συνέχιση της μοναχικής πορείας σας, η διατήρηση του πνευματικού, ιεραποστολικού και υλικού έργου της Μονής θα αποτελούν το μνημόσυνο του Γέροντος και πνευματικού σας πατρός. Γνωρίζετε ότι ο επίσκοπος και όλη η τοπική μας Εκκλησία θα είναι στο πλευρό σας.

Σεβαστέ μας Γέροντα Αντώνιε, αξιομακάριστε αδελφέ και συλλειτουργέ μας πορεύου εν ειρήνη την αγαθήν πορείαν την άγουσαν εις την αληθή και άληκτον ζωήν. Εκοπίασας εν τη Εκκλησία του Χριστού και διηκόνησας αυτήν κόποις και μόχθοις πολλοίς. Τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσω. Την πίστην τετήρηκας (Β΄Τιμ. 4, 7). Την καλήν παρακαταθήκην εφύλαξας (Β΄Τιμ. 1, 14) και εγένου πιστός άχρι

θανάτου (Απ. 2, 10). Νυν ευρίσκεσαι εν τη αιωνιότητη. Έχεις συνοδοιπόρους τους υπέρ της Εκκλησίας κόπους σου. Έχεις εφόδιον τις προσευχές της τοπικής μας Εκκλησίας, των μοναζουσών σου και των πνευματικών σου τέκνων. Έχεις εισηγητή ενώπιον του θρόνου του Αρνίου τον «στέφανον των αδελφών» που σε κυκλώνει τούτη τη στιγμή και εύχεται ο Αρχηγός της ζωής και του θανάτου να σου αποδώσει τον στέφανο της ζωής.

Αιωνία σου η μνήμη αοίδιμε πάτερ, αδελφέ και συλλειτουργέ μας.

Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Δ.